

е излизалъ отъ зѣпнатия му уста, на пламенажъ му главжъ былъ единъ вѣнецъ съставенъ отъ черепы на чьловѣчьескы главы, тѣло му было упасано отъ смолы (голѣми зьми), рѣцѣ му въоръжени отъ сабжъ и отъ пламень; тогава же вмѣсту быка, носилъ го е тигръ, а тѣло му было прѣдставлѣно сиво-пепелено.

Българи тѣ прѣзь недѣлжъ тжъ подирь *Сурвакы* вѣрвжтъ и празнувжтъ тихомъ нѣкои си страшны дны, коихъ наричжтъ *Мръсницы* или *Мръсны дны*, и приказвжтъ чи тогава ушь ходило ноштжъ нѣкакво си страшило, кое назовавжтъ *Караканчю* или *Краканчю* = крачястый, и го описвжтъ отъ колко то съмъ заповнилъ такъ:

Кланзъ, кланзъ недокланзъ!
Дранзъ, дранзъ недодранзъ!
Ъши ми сж лпатѣри!
Зжен ми сж иглатѣри!
Кого стигна, кого кодна!
Кого кодна кръвъ пѣшта!

.

Нѣма никакво съмнѣние чи това страшило прѣдставля Сива злотворнаго, зашто то прѣзь тѣхъ дны Българи тѣ никаквы обряды не творжтъ, само сж вардѣтъ да не излизжтъ повьнъ ноштжъ, нѣ и не работжтъ ништо; разумѣва ся чи селци тѣ Българи въ кои то ся сж увардили тыя стародревны остаткы.

Забѣлъника. Окончание то на ура, кое ся види въ рѣчы тѣ иглатура и лупатура, кои рѣчи сж игла, иглатъ, иглат-уръ, лупата, лупатура, тии окончания сж свойствени българскому языку и означавжтъ увеличение, какъ то отъ момъ, момина, моминдра, кое значи голѣма, ядра мома = дѣвойка, отъ жябж, жямбура = голѣма извьридно жяба и мног. др. това же сжшто окончание е свойствено и самскрютому языку въ множество рѣчы.

Незавысно же отъ вышеизложеня, забѣлѣжваме юште чи кждение то што видѣхме да правжтъ селци тѣ на *пмаша*, срѣшту *Сурвакы* на *Кждений вечеръ*, е отъ най-стары тѣ обряды кои ся срѣштжтъ въ самскрюты тѣ книги. Подобно нѣшто, да кжджтъ на *пмѣта*, [желѣзо на рало то што пори земжъ тж], ся види въ *Рамаланжъ*, дѣ ся описва *Сытино то* рождение отъ брѣзды тѣ на нивжъ тж, кога то башта й царь *Ценкю* или *Цанака* отишаль на нивжъ тж съ невѣсты тѣ си и, кату испьлнилъ едно жьртвоприносение, на-кждившъ съ фмѣша брѣзды тѣ на нивжъ тж, помолилъ ся Богу да му даде чядо, зашто-то былъ безъ чяда; видѣлъ тутакъ си едно хубаво дѣтенце, чи излиза напрашено отъ брѣзды тѣ и простира рѣчицы тѣ си къмъ него; съ-времено же видѣлъ на въздуха хубавжъ богынь *Раджъ*, богынь любви, и чюль гласъ кой му говорилъ: Това е твоиа та дьштера, кожъ то ште наричешъ *Сыта*,